

Ha értelmed arra kényszerít, hogy Isten után volt kenyered, egészséged, munkád, áldásod, akkor szeresd úgy Istent, hogy érzésvilágodban hálát érezz iránta. A megajándékozottak hálája soha vissza nem fizethető adósság emberi viszonylatainkban. Istent érző hitünkben is a lélek adóssága.

Ha eddig érik gondolatod és érzelmi világod telt kalásza, kenyér, a legjobb útitárs lehetsz embertársaid számára. Kenyérre örül-süt az élet. Családodban az egy kenyéren élők között megerősödik benned az összetartozandóság érzése. Közösséget tápláló, fenntartó kenyere tudsz lenni nemcsak a másnak, hanem kenyérvoltoddal a holnapot is táplá-lod, biztosítod.

Seperd össze hát azt a pár maréknyi hit-lisztedet barlang-lelked-ből, süss belőle másokat is megmentő, szabadító kenyeret, s mutasd meg mindenkinek, kiáltasd cselekedeteiddel: Ide nézzetek emberek! A hívó lelkek ilyen kenyeret esznek; hálával sütött, mindenkit tápláló, lélek-kenyeret. Kínáld magad kenyérnek, hogy ne legyen éhező ezen a föld-dön, mert a lélek kenyéréhez nem hektárok, hanem Istenben bízó lel-kek kellene. Hálás lelkek, emberek. Ámen.

ISTEN KÖVETEI

Ef 6,19/b—20/a

Az efézusi levél is arról tesz bizonyosságot, hogy Pál apostol a jézusi evangélium igazságának a szolgálatába állította életét, szabadságát, ide-jét és tehetségét. Mivel nem ismerjük a maga teljes egészében ezt a páli életet, hiszen csak töredékes részeiben maradt ránk leveleiben munkássága, ezért önvallomás értékű leveleiből csak következtetni tudunk arra az erőfeszítésre, amit az apostol tett azért, hogy bátorsággal ismertethesse az evangélium titkait. Sikerének egyik titka az volt, hogy „bátorsággal“ szólt, írt, egyszóval apostolkodott. Azzal a bátorsággal, amely mögött ott állt a meggyőződés igazsága, az igazság meggyőző ereje, az a felelősségérzet, hogy élete és munkássága a jézusi evangé-lium tükröze, ha „homályos“ a látása is sokszor. Tudta a testi és lelki láncok közt, a börtönben, megvesszőztetések, a hajót roncsoló vihar-ban azt, hogy nem önmagáért, a saját érdekéért cselekszik, hanem Isten akarata szerint az evangéliumot, Isten szándékát képviseli. Érezte, hogy követségben van, követséget vállalt a damaszkuszi úton való elindítá-sával. Nyílt követségéről leveleiből is meggyőződhetünk, mert vall meg-biztatásáról, arról, hogy kit szolgál, kinek a képében jár — ahogy a régiek kifejezték: kinek a szelleme tanító szava, kinek a titkát ismerteti nagy bátorsággal, egyszóval vall arról, hogy kinek a követeként jár városról városra, embertől-emberig, földrészről földrészre. Ennek a követségnek a betöltését, becsületes elvégzését tükrözi Pál apostol élete.

Munkásságának jelzője a bátorság, meghatározása követi mivoltá-ban, tudatában válik érthetővé. Hogy érthetővé váljon, menjünk köze-lebb ahhoz, ami a követség szó mögött zsúfolódik.

A követség, megbízatás vállalást jelent. Küldetést. A próféta vallo-másában válik érthetővé, aki bátorságot érzett arra, hogy Isten küldé-tését vállalja, és így szóljon: „Ímhol vagyok Uram, küldjél el engem“.

A követség bátorságot jelent. Nyúlászívú, gyáva embert nem küldtek még talán soha követségbe, mert az eleve a megbízatás csődjét jelentené.

A követség eszességet igényel, mely alapján nyilvánvalóvá válik az elküldő igazsága. Az eszesség neme jelent ravaszágot is.

A követség veszélyt és veszélyvállalást jelent. Az unitárius Sárosi János, amikor a fejedelem a török császárhoz küldte követségbe, veszedelmet sejtve e küldetésben, megírta végrendeletét és úgy indult el. Nem volt oktan aggodalma, mert a konstantinápolyi Héttorony börtönének iromba kövein még székely róvásírással is fel volt vésve a követek sorsának veszélye, a bebörtönzés vagy a kivégzés lehetősége.

A követség hűséget jelent a küldetés végéig, a halálig vagy a halál veszedelmén keresztül is. A híres Kinizsi Pál, amikor Mátyás király a szultánhoz akarta küldeni követségbe, azért aggodalmaskodott, hogy fejét veszik. Így vigasztalta tréfásan a nagy király: „Hagyd el Palkó, mert ha levágatja a szultán a fejedet, én több ezer török fejét fogom ezért cserébe leütni.” A küldetésbe, követségbe menők lelkivilágára jellemzően válaszolt Kinizsi Pál Mátyás királynak: „Az meglehet, uram, de egyetlen török fő sem fog úgy találni a nyakamra, mint az enyém, a Palkóé.”

A követ nem nézheti a maga hasznát és érdekét, mindenben nem cselekedheti a maga akaratát, mert a megbízatás kényszerével elküldőjének akaratára és utasítására szerint cselekszik. Egyszóval meg van a követi utasítása, programja, amelynek teljesítéséről urának be kell számolnia visszatértekor. Végül jutalmat vagy büntetést kap, aszerint, amint eljárt küldője megbízatásában. Nem ezért a remélt jutalomért cselekszik, hanem az elküldője tisztességéért, az ügye iránti igazságáért és megbecsüléséért.

A fentiek alapján nyugodt szívvel elmondhatjuk, hogy Pál apostol Jézus követe volt. Nemcsak annak vallja magát, hanem mi is annak ismerjük, követségét tisztességgel betöltötte, komolyan vette. Komolyan vette azért is, mert tudta, meg volt győződve, hogy Jézust Isten küldötte el, mint a prófétákat, csak egyetemesebb emberi üzenettel.

Mi tudjuk, hogy Isten küld követet az emberiséghez, aki értelmet ad az elmének, érzelmi tartalmat a szívnek, hogy akaratot szüljön az ember. Isten létének követe az első hóvirág s az első hópehely, az életet adó napsugár és a lét, az élet, a világ naponkénti tudatunkig eljutó követsége. Az ember és az emberi élet is. Isten követét látom bölcsőmben és eljövendő koporsómban, a naponkénti kenyerebben és egészségemben, gyermekem mosolyában és édesanyám szeretetében.

Isten követét látom Serveto Mihályban még a genfi máglya fellobbanó fénye előtt is, Luther Mártonban vagy Dávid Ferenc életében és szellemében a dévai várbörtön után is, és minden úgy élt emberi sorsban, amelyből Isten üzenetét, jószándékát olvashatom ki. Kiolvashatom, mert nyilvánvalóan látszik minden szavukból és cselekedetükből, hogy tudták kinek a követeként éltek küldetésük. Hivatás volt az életük, Isten szolgálatában, öntudatos követként éltek.

Eletük nagy titka az volt, hogy felismerték hivatásukat, érezték, hogy nagy dolgok követségét bízták rájuk az Isten. Minden helyzetben bátran cselekedték a rájuk bízott isteni akarat követségének minden napos hivatását, mint Jézus, Pál apostol és megszámlálhatatlanul sokan.

Isten követeit az emberhez küldi el. Az igaz követekben Isten szól, él, cselekszik, egyszerűen szemléltetve közli akaratát. Példát mutat.

Az ember, mint hitünk szerint Isten munkatársa, Isten követe ebben az életben. Ő küldött el, amikor akaratából születünk. Ő adott okos értelmet, szabad akaratot, lelkiismeretet, szeretetet és hitet, hogy mint az Ő követei itt e földi létben, Őt és az embert szolgáljuk. Megbízásunk egy egész életre szól. Úgy kellene élnünk, mint Isten követei, mert az a legfontosabb megbízásunk, feladatunk, foglalkozásunk és hivatásunk, hogy emberek legyünk.

Időnként összetévesztjük hivatásunkat szakmai foglalkozásunkkal. Többre tartjuk sokszor foglalkozásunkat, mint emberi mivoltunkat. Isten nem azt veszi számba követségünk végső visszavonásakor, hogy milyen orvos vagy professzor, mérnök vagy technikus, munkás vagy földműves, tisztviselő vagy iparos voltál itt, hanem azt, hogy mindezeken keresztül, vagy ettől eltekintve, milyen ember voltál, milyen követe. Hogy szolgáltad ügyét? Milyen gyermek, ifjú, felnőtt, szülő, testvér, barát, felebarát vagyis milyen ember voltál.

Követségünk kötelessége az, hogy bátorsággal és következetesen úgy éljünk, hogy nyilvánvalóvá váljon egész életünkben, minél gyakoribb példák alapján, hogy mi az evangéliumnak, Jézusnak vagyunk a követői. A mosoly, a jó szó, a szívesség, a megbecsülés, a szeretetben teljesedő jóság, az igazság keresése, hűségünk és tisztességünk mind követségünk megbízása, Istenben is meglévő tulajdonságok, melyeknek szolgálatára, követésére vagyunk elhíva. Ezt kell cselekednünk, mert Istent mi is képviseljük itt e földi létben.

Követői vagyunk a szülőfalunak, az otthoni temetőnek, melybe múltunkkal gyökerezünk, anyaszentegyházunk, anyanyelvünknek, édesapánknak és édesanyánknak, s ki tudná még felsorolni, hogy a követőség fogalmának ajtója mögött hány megbízásunk sűrűsödik.

A mai diplomataknak, követeknek először be kell mutatniok az illető országban megbízó levelüket, s csak azután fogadják el őket. Először mindig nekünk kell megmutatnunk a magunk hitét, cselekedetét, hogy a még kicsinyhitűbbekben kicsírázhasson és felnőhessen az a tudatos felismerés, hogy nekünk bátorságosan kell teljesítenünk emberi kötelességeinket, cselekednünk az evangéliumot megélők boldogságának a titkát, mert ezekben viselünk követséget Istentől emberig. Ámen.

PÁLFI DÉNES

KINCSÖRZÉS, SZENTLÉLEK ÁLTAL*

2Tim 1,14

Mennyi mindenre kell vigyáznunk, mennyi mindent meg kell őriznünk életünk folyamán.

Vigyáznunk kell mindenekelőtt önmagunkra, s ezt — mindamellet, hogy sokszor elhangzik szeretteink ajkán a „vigyázz magadra!“ figyelmeztetés — jól tudjuk és tesszük.

* Elhangzott Kövenden, 1990. szeptember 1—2. napjain tartott köri közgyűlési istentiszteleten.